

Hồi 12

Oan Khốc Vì Đâu

Cả hai phi thân vượt qua bức tường ngăn cản trang viên của Giang Bố, chạy đến một chân núi cùng leo lên nhìn xuống. Chỉ thấy ngọn lửa trong chuồng ngựa đã hoàn toàn tắt ngấm nhưng bầu ngựa cũng đã kịp thoát ra vừa chạy tán loạn vừa hí lên những tiếng hải hùng.

Hán tử quay nhìn chàng:

- Tiểu huynh đệ, người còn bạn bè gì ở trong ấy chẳng?

Chàng đáp:

- Ta vào đó một mình thôi.

Hán tử cả kinh:

- Thế thì người phóng lửa đốt chuồng ngựa là ai?

Chàng cũng kinh dị:

- Ta định hỏi huynh đài câu ấy, thế không phải do huynh đài sao?

Hán tử lắc đầu:

- Ta với tiểu huynh đệ cũng như nhau, chỉ một mình một đao vào đó, không lẽ có phép phân thân?

Dương Hoa cũng hoang mang, thăm dò một câu:

- Đa tạ huynh đài có ân cứu mạng.

Hán tử càng lộ vẻ kỳ quái hỏi lại:

- Ta làm gì có cơ hội nào cứu tính mạng tiểu huynh đệ?

Chàng đáp:

- Phóng ám khí tắt đèn, giết Đinh Triệu Đông không phải là huynh đài ư?

Hán tử cười nhỏ:

- Ta bình sinh đối địch chỉ bằng một cây đao này, xưa nay đâu có bao giờ dùng ám khí. Tiểu huynh đệ hãy mau mau kể ta nghe!

Dương Hoa bèn đem câu chuyện ác đấu với bọn thủ hạ của Giang Bối kể lại đầu đuôi.

Hán tử nói:

- Thế là cao thủ dùng ám khí xuất hiện rồi. Thiên hạ mang mang nhưng thủ pháp ấy đến chín phần mười là của Thiên Thủ Quan Âm!

- Thiên Thủ Quan Âm là ai?

- Người có biết Quan Đông đại hiệp Úy Trì Quýnh chăng?

- Có nghe nói qua.

- Thiên Thủ Quan Âm Kỳ Thánh Nhân chính là vợ Úy Trì Quýnh. Không biết sao bà ta lại đến đây? Ối chà, đúng rồi, chắc bà ta không biết chồng bà ta đi đâu nên tìm ta để hỏi thăm chắc?

Nghe câu ấy Dương Hoa đã đoán được phần nào thân phận của hán tử vì như vừa nói hán tử phải là bạn rất thân thiết của Úy Trì Quýnh và Thiên Thủ Quan Âm.

Nếu quả thật hán tử là người đó thì ta phải đối phó ra sao?

Chàng hỏi:

- Vậy các cơ quan bí mật trong Hùng Ưng Các có phải do huynh đài phá không?

Hán tử đáp:

- Cũng không phải. Hoặc là do vị bằng hữu nào của tiểu huynh đệ chăng?

Hán tử không nói rõ "vị bằng hữu" đó là ai, Dương Hoa cũng không hỏi tiếp, chàng tròng tròng nhìn hán tử, gằn giọng:

- Hãy nói thật đi, ngươi là ai?

Hán tử cười bình thản:

- Ta là ai, nói với tiểu huynh đệ cũng chẳng hại gì: ta là phạm nhân của triều đình nhà Thanh và trong mắt bọn quan phủ ta là một tên cường đạo nguy hiểm. Ta họ Mạnh, tên Nguyên Siêu!

Tuy Dương Hoa đã phần nào đoán được hán tử chính là Mạnh Nguyên Siêu nhưng nghe chính miệng y thừa nhận tên tuổi, chàng không khỏi choáng váng đầu óc, sắc mặt nhợt nhạt trắng bạch như tờ giấy.

Mạnh Nguyên Siêu nhìn thấy chàng biến sắc lo lắng:

- Tiểu huynh đệ, ngươi làm sao thế?

Dương Hoa cố định thần, gượng cười:

- Không sao cả, thì ra là Mạnh đại hiệp, thật là thất kính.

Mạnh Nguyên Siêu nói:

- Tiểu huynh đệ, kiếm pháp của ngươi quả thật cao minh. Lệnh sư chắc phải là một cao nhân, không biết là ai vậy? Và cả tính danh của ngươi nữa, ta cũng chưa biết đấy!

Khi giao đấu với Mạnh Nguyên Siêu ở Hùng Ưng Các Dương Hoa sử dụng toàn bộ Vô Danh Kiếm Pháp của Trương Đan Phong, Mạnh Nguyên Siêu chưa hề biết qua kiếm pháp này nên không thể đoán định lai lịch của chàng. Kiến văn của Mạnh Nguyên Siêu rất sâu rộng, chỉ cần chàng lộ xuất một chiêu do Ân Cừ Thế hoặc Đan Khâu Sinh truyền thụ, họ Mạnh hoài nghi liền.

Tuy vậy Mạnh Nguyên Siêu cũng nghi ngờ kinh dị, hồi tưởng lại kiếm pháp của chàng: "Thiếu niên này trẻ tuổi mà sao kiếm pháp lại tinh kỳ bình sinh ta ít thấy. Trừ ta công phu có hơn y chút ít còn có lẽ chỉ có Kim Trục Lưu và Lệ Nam Tinh hiện nay may ra là ngang tay với y được. Kim Trục Lưu đã được xưng là Thiên hạ đệ nhất kiếm khách, chẳng lẽ lệnh sư của y lại là một cao thủ mai danh ẩn tích ư? Kiếm pháp của y chẳng lẽ lại còn cao hơn Kim Trục Lưu ư? Nếu không vậy thì ai là sư phụ của thiếu niên này?"

Mạnh Nguyên Siêu trong lòng nghi nghi hoặc hoặc, im lặng chờ đợi lời đáp của chàng.

Chàng cười khở, chậm rãi nói rằng:

- Ta chỉ là một tên học trò bất tài làm nhục đến sư môn, tên tuổi của sư phụ ta vì thế không thể nói được. Đến như tên của ta chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, Mạnh đại hiệp cần gì phải quan tâm đến?

Mạnh Nguyên Siêu xụ mặt cúi đầu:

- Lão đệ, ngươi hà tất phải tự khiêm nhường quá đáng như thế? Ồ, có phải lệnh sư của ngươi đã dặn không được tiết lộ hành trạng phải không?

Nên biết đây là thời loạn nên có nhiều cao nhân dị sĩ, võ công rất cao cường nhưng lại không muốn cho người khác biết tên tuổi nên Mạnh Nguyên Siêu mới nói thế. Không tiết lộ tên tuổi của sư phụ là điều có thể hiểu được, nhưng việc gì phải giấu đến cả tên của mình? Do đó đối với Dương Hoa, Mạnh Nguyên Siêu càng thêm ngờ vực.

Riêng chàng, lòng chàng vô cùng rối loạn, ngoài miệng thì ứng đối với Mạnh Nguyên Siêu nhưng nhiều câu chàng nghe chứ không hiểu gì cả vì đang bận nghĩ lan man, chỉ có hai mắt là trừng trừng nhìn Mạnh Nguyên Siêu, sắc mặt luôn thay đổi, lúc thì xanh mét lúc thì trắng bạch.

Mạnh Nguyên Siêu nhìn sắc mặt của chàng, hoảng sợ phải hỏi vội:

- Tiểu huynh đệ, hãy nói thật trong người có sao không, hay là vì quá mệt cần phải nghỉ ngơi?

Dương Hoa ngồi xếp bằng xuống theo thế kiết già. Mạnh Nguyên Siêu vòng về phái sau chàng đặt chưởng lên hậu tâm chàng, chàng hỏi:

- Làm gì vậy?

Mạnh Nguyên Siêu đã đặt tay vào hậu bối của chàng:

- Cứ ngồi im, để ta truyền công cho mau khôi phục tinh lực.

Chàng nhăn nhó:

- Không, không cần sự giúp đỡ ấy, một mình ta lo được rồi.

Mạnh Nguyên Siêu miễn cưỡng rút tay về vì thấy thái độ của chàng quá quyết liệt, trong lòng hoang mang tự nghĩ: "Thiếu niên này thật kỳ quái, tại sao lại không chịu cho ta truyền tinh lực? Hay là nội công của môn phái y khác thường? Nhưng ít nhất cũng phải từ chối một cách nào hòa nhã hơn chứ?"

Qua một thời gian ngắn bỗng thấy trên đầu Dương Hoa có một luồng khí trắng bốc lên, sắc mặt của chàng đã dần tươi nhuận. Mạnh Nguyên Siêu vốn là tay võ học đại hành gia, thoát nhìn thấy biết ngay Dương Hoa đã được chân truyền nội công chính tông, bất giác lấy làm mừng thầm trong bụng: "Thiếu niên này đã gặp được minh sư truyền thụ nội công, tuy chưa đạt đến mức lô hỏa thuần thanh nhưng công lực cũng là đã thâm diệu lắm, riêng kiểm pháp của y tinh diệu như thế nội công hỏa hầu như thế, tiền đồ không thể nào lường được. Chỉ cần khoảng thời gian mười năm trở lại, y có thể còn hơn cả Thiên hạ đệ nhất kiếm khách Kim Trục Lưu. Ôi! Hoa nhi của ta theo học Ân Cừ Thế và Đan Khâu Sinh không biết có bằng được thiếu niên này hay không? Xem ra tuổi Hoa nhi và tuổi của y cũng gần bằng nhau!"

Nhìn thấy thiếu niên, nhớ tới Hoa nhi, không thể không sinh lòng thương người thiếu niên trước mặt: "Chỉ mong Hoa nhi của ta được giống như thiếu niên này!" Ông không thể nào ngờ được rằng thiếu niên chính là Hoa nhi.

Đang khi Mạnh Nguyên Siêu nghĩ ngợi tưởng nhớ lan man thì Dương Hoa đã khôi phục hẳn sinh lực, hốt nhiên vươn mình đứng dậy cười gần:

- Mạnh Nguyên Siêu, mọi người đều nói ông là “Khoái đao thiên hạ vô song”, ta rất muốn thụ giáo pháp của ông!

Đột nhiên chàng gọi thẳng tên và đòi tỷ thí với ông khiến Mạnh Nguyên Siêu kinh ngạc hoài nghi: “Hoặc là y vận công sai lạc, tâm hồn mê loạn rồi chăng? Sao lại đòi tỷ thí với ta?”

Nhưng nhìn mắt chàng vẫn sáng rực chiếu thẳng vào mặt ông không hề có dấu hiệu gì là mê sảng, Mạnh Nguyên Siêu thêm phần kinh hoàng, lạnh lùng trả lời:

- Lời ấy là lời tôn xưng hơi quá đáng của các bằng hữu giang hồ, ta vẫn lấy làm thẹn. Tiểu huynh đệ, kiếm pháp của người cực kỳ cao minh, ta xin nhận không bằng.

Dương Hoa khẽ “hừ” một tiếng:

- Người đừng nói lừa mị, ở Hùng Ung Các ta đã thua người một chiêu, việc gì phải nhận không bằng ta?

Mạnh Nguyên Siêu miễn cưỡng nói:

- Chúng ta đã giao đấu qua một lần với nhau rồi, hà tất phải giao đấu thêm nữa?

Chàng quả quyết:

- Trận giao đấu ở Hùng Ung Các chưa kể là xong, chúng ta không thể không giao đấu tiếp.

Gương mặt Mạnh Nguyên Siêu nửa có vẻ giận, nửa lại như cười gượng:

- Thiếu niên, người thật là hiếu thắng, người đã thua ta một chiêu, ta lại không thể áp đảo được người sao? Hừ, không phải vì ta lớn tuổi hơn người mà ta nói cuồng ngôn, xưa nay rất nhiều kẻ thành danh trong thiên hạ đã quy phục dưới đao của ta rồi, bọn họ còn chưa tiếp nổi ta đến mười chiêu mà người đã đấu ngang tay với ta là đã giỏi lắm rồi đó. Ta nói “xin nhận không bằng” người là vì so tuổi tác với người, bất quá người chỉ đáng tuổi con cháu của ta thôi. Nếu người nhất định tỷ võ với ta, chẳng qua chỉ có hai mục đích thôi chứ gì?

- Thế nào là hai mục đích?

- Thứ nhất, người hy vọng áp đảo ta để dương danh thiên hạ. Thứ hai, vì cuồng vọng tuổi trẻ muốn thắng ta. Cả hai mục đích đó ta sẵn sàng nhượng bộ người.

Chàng lạnh lùng đáp:

- Ta không cần ai nhượng bộ cả, nhất là ngươi lại càng không cần.

- Ngươi có ý gì khi nói câu ấy?

- Chẳng có ý gì cả, ta chỉ nói cho ngươi biết ta không bao giờ nhượng bộ ngươi đâu nên ngươi đừng nhượng bộ ta làm gì. Đao kiếm không có mắt, nếu chỉ vì nhượng bộ ta mà mất mạng sau này có hối cũng muộn rồi, đừng trách ta không nói trước!

Mạnh Nguyên Siêu cười ha hả:

- Đúng là đao kiếm không có mắt ta cạn lời rồi đó!

Nói xong ông gạt đầu nhìn chàng, chàng quát lên:

- Nếu ngươi không chết thì ta mất mạng. Đó là ý nguyện của ta.

Mạnh Nguyên Siêu giật mình kinh sợ vì câu nói liều lĩnh của chàng. Tại sao chàng lại thù hận ông đến thế? Ông thêm nghi hoặc:

- Nói cho đúng, ngươi muốn tử võ với ta hay muốn liều tính mạng?

Chàng vẫn khẳng khái:

- Nếu ta không thắng được ngươi, nhất định ta sẽ vui lòng chết dưới đao ngươi!

Mạnh Nguyên Siêu càng kinh sợ tự nghĩ: "Thiếu niên này không có vẻ muốn cầu danh, cũng không có vẻ cuồng vọng, không hiểu tại sao lại muốn sinh tử cùng ta?"

Ông hỏi thêm để kéo dài thời gian trận đấu:

- Ta với ngươi vô thù vô oán, tại sao lại cần sống chết với ta như thế?

Dương Hoa ngậy người hỏi lại:

- Tại sao ngươi biết ta với ngươi vô oán vô thù?

Chàng không thể đem hết nguyên nhân kể với ông, khiến ông càng thêm hoang mang:

- Chuyện này ra sao ta chưa hiểu được.

Trong lòng Dương Hoa hỗn loạn, chàng nghiêng răng hét lớn:

- Cần gì phải có oán thù? Ta muốn giết chết ngươi vì ngươi là tên vô lại trong giới võ lâm!

Mạnh Nguyên Siêu nghe câu hét của chàng đâm vào tai nhưng không tin nổi đó là câu thật lòng chàng, "vô lâm vô lại" bốn chữ ấy đây là lần đầu tiên trong đời ông bị chửi nặng đến thế:

- Người căn cứ vào đâu mà mắng ta là “võ lâm vô lại”?

Dương Hoa hơi ngậy người một chút rồi hồ đồ đáp:

- Người hãy tự biết lấy!

Mạnh Nguyên Siêu ngẩn ngơ nghĩ thầm: “Chỉ có bọn tay sai triều nhà Thanh mới cho ta là loại ‘võ lâm vô lại’ mà thôi, không lẽ thiếu niên này lại là tay sai của triều đình?” Ông gằn giọng:

- Nếu người là tay sai của triều đình tại sao lại đến cứu con gái của Kim Trục Lưu? Không lẽ người lại hành động giả dối?

Dương Hoa không biết trả lời ra sao, chàng đành chấm dứt:

- Thôi đừng nói lời thôi nữa. Động thủ đi!

Mạnh Nguyên Siêu cười khở:

- Lão đệ, người muốn giết ta nhưng ta lại không muốn giết người, ta nhường cho người chiều đầu đó!

Chàng quát lên:

- Tiếp chiều này!

Chiều đầu tiên chàng đã muốn cho đôi bên cùng chết nên xuất chiều rất hiểm độc, kiếm phong như cuộn đất phóng tới nhắm ngay vào trung đường của họ Mạnh.

Mạnh Nguyên Siêu ngưng thần chờ kiếm tới gần, nói to:

- Kiếm pháp độc địa thật!

Lời chưa dứt “khoái đao” đã vươn ra, tuy xuất chiều sau nhưng lại đến trước đâm vào vai phải của chàng ngay chỗ xương tỳ bà. Chiều thế như không thể tránh được, Dương Hoa tuy có ý cùng chết với đối phương nhưng do phản ứng tự nhiên của các bậc võ lâm cao thủ, bản năng đương nhiên tự phòng ngự, bất tri bất giác biến chiều liên, thân thu lại một bộ, kiếm phong đột nhiên chém từ trên cao xuống như muốn đâm vào đùi Mạnh Nguyên Siêu. Tuy trong đời giao đấu đã nhiều, Mạnh Nguyên Siêu cũng phải kinh hoàng vì kiếm thế biến ảo quá hiểm hóc, bụng bảo dạ: “Không biết thiếu niên này có thâm cừu đại hận gì với ta mà mới ra chiều đã dùng kiếm pháp độc hiểm đến thế?”

Khi ấy Dương Hoa tiếp tục đánh liên tiếp mấy chiều nữa, chiều nào cũng nhắm vào nơi yếu hại đâm tới. Mạnh Nguyên Siêu vừa đánh vừa đỡ nghi hoặc ngẩn ngang trong lòng nhưng phải tập trung vào trận đấu không thể hỏi Dương Hoa được.

Nên biết về đao pháp của Mạnh Nguyên Siêu đã mau hơn chàng mà về công lực họ Mạnh cũng thâm hậu hơn chàng, Dương Hoa biết rõ như thế nên muốn thắng Mạnh Nguyên Siêu không còn cách nào khác là phải xuất chiêu thật độc hiểm để hai bên cùng bị trọng thương chứ khó có thể hơn đối phương được. Chàng đau đớn tự nghĩ: "Ta nguyện chết dưới đao của Mạnh Nguyên Siêu để kết liễu luôn oan nghiệp của ta."

Khoái đao của Mạnh Nguyên Siêu quả không thẹn với lời xưng tụng "thiên hạ vô song", Dương Hoa dù có ra nhiều chiêu độc hiểm mau lẹ đến đâu cũng vẫn dưới tay ông một bức nên dù cho chàng đã lập tâm liều lĩnh cả hai cùng tổn thương nhưng cũng không sao thi hành được.

Bản lĩnh của Mạnh Nguyên Siêu quả là cao cường, nhưng ông cũng chỉ đủ để không cho Dương Hoa đả thương mình chứ muốn đả thương Dương Hoa cũng không phải dễ dàng gì. Luận về chiêu số, kiếm pháp của Dương Hoa có phần tinh diệu hơn đao pháp của ông nên có nhiều chiêu ông phải tận dụng hết sức bình sinh võ học mới hóa giải được nhưng luận về kinh nghiệm giao đấu thì Dương Hoa còn cách xa ông nhiều lắm, nếu trận thế kéo dài không biết điều gì sẽ xảy ra.

Mạnh Nguyên Siêu trong tình trạng nan giải lúc này bụng bảo dạ: "Nếu còn càn đánh thì ắt hoặc ta đả thương y, hoặc y đả thương ta, biết làm sao khác được? Thiếu niên này tuổi trẻ mà bản lĩnh đã cao thế này, ta biết trong bọn hậu bối anh kiệt không có ai bằng. Đừng nói tới 'hậu bối anh kiệt', đến bọn 'tiền bối anh kiệt' so với y cũng chẳng có mấy người. Chỉ cần mười năm nữa khi bọn Kim Trục Lưu, Giang Hải Thiên, Lẽ Nam Tinh đã già lão, chắc y sẽ là thiên hạ đệ nhất. Ta mà đả thương y trầm trọng không là đáng tiếc lắm ư?"

Trong lòng chỉ muốn đả thương nhẹ Dương Hoa nên ông cứ trù trù không quyết nên đao pháp có hơi chậm lại.

Bất tri bất giác mà đã qua gần trăm chiêu, bỗng nhiên chiêu số của Mạnh Nguyên Siêu có vẻ mệt mỏi, ông hét lên một tiếng lớn đánh vội cùng lúc một chiêu ẩn tàng ba mươi sáu thế.

Dương Hoa như thấy chớp lóe hoa mắt không biết chiêu thế tấn công vào chỗ nào chỉ thấy đao ảnh loang loáng lảng không rít lên những tiếng "u... u..." nhưc óc khiến chàng phải vội lùi lại liền sáu bước khi đứng vững được mới thấy hổ khẩu đau nhói. Đao của Mạnh Nguyên Siêu uy lực vẫn không giảm sút duy có điều chưa thể đoạt được kiếm của chàng mà thôi.

Nguyên vì từ khi Dương Hoa luyện được Vô Danh Kiếm Pháp đã tới chỗ ảo diệu vô cùng, nếu gặp đối thủ tầm thường thì kiếm pháp chàng không phát huy được gì đặc biệt, nhưng nếu đối thủ càng uy mãnh, kiếm pháp của chàng lại càng tinh diệu, do đó khi Mạnh Nguyên Siêu cứ đánh tới một chiêu, kiếm của chàng lại theo đó phát huy. Trong một chiêu kiếm của chàng thường ẩn chứa tinh hoa của mấy môn phái nên Mạnh Nguyên Siêu khó biết lai lịch môn phái xuất thân của chàng được.

Có chiêu, Mạnh Nguyên Siêu tưởng là Địch Thúc Phù Thanh của phái Tung Sơn, nhưng lại giống chiêu Cổ Bách Sâm Sâm của phái Thanh Thành, rồi lại có phần cũng giống với chiêu Đạt Ma Diện Bích của phái Thiếu Lâm khiến Mạnh Nguyên Siêu đôi lúc lúng túng không biết làm sao để hóa giải.

Trong lòng Mạnh Nguyên Siêu chỉ muốn đánh rơi kiếm của chàng chứ không muốn đả thương chàng, lại không muốn giết chết chàng.

Do đó đao có hơi chậm lại những lúc cảm thấy Dương Hoa bị đẩy vào thế hạ phong.

Do vì song phương đều xuất thủ mau như chớp và Mạnh Nguyên Siêu có mau hơn nửa chớp mắt cho nên đánh đã lâu mà chàng không sao đụng vào đao của đối phương được. Mạnh Nguyên Siêu tuy rõ ràng chiếm được thế thượng phong nhưng vì không có chủ ý thắng nên cứ xuất đao vờn qua vờn lại chỉ muốn chàng phải tự nhận thua cho xong cuộc đấu. Chiêu tối hậu của Mạnh Nguyên Siêu hết sức lạ lùng, đao của ông như biếm mất không thấy hình ảnh đâu chỉ vì trong chớp mắt đã đập vào đốc kiếm của chàng, ông vui vẻ hô lớn:

- Tiểu tử, ta không muốn đả thương ngươi, sao không buông kiếm chịu thua cho rồi?

Dương Hoa càng oán giận:

- Chết ta còn không sợ, việc gì sợ thụ thương? Nếu có giỏi cứ giết chết ta đi! Ta không chịu thua đâu?

Mạnh Nguyên Siêu lắc đầu giận dữ:

- Hảo tiểu tử, muốn chết thật ư?

Đao quang xoẹt tới, lần này còn mau lẹ hơn nữa. Trong một chiêu chứa đến bốn mươi chín thế biến ảo ghê gớm. Dương Hoa bị đẩy lùi lại liên tiếp bảy bước hổ khẩu đau đớn, bảo kiếm cơ hồ muốn rời khỏi tay nhưng chàng ngoan cường cố gượng lại. Sau khi chờ cho bốn mươi chín thế đao chấm dứt, chàng tiếp tục huy kiếm tấn công tiếp. Kiếm rít lên những tiếng "đinh đinh đang đang" bất tuyệt, nhưng đao của Mạnh Nguyên Siêu quả là ảo diệu, bao tỏa

khấp người chàng khiến kiếm phong bị kiềm tỏa không sao tiến công được chỉ còn ở thế phòng ngự.

Lần này Mạnh Nguyên Siêu xuất chiêu sáu mươi bốn thế, đẩy Dương Hoa lùi lại thêm năm bước nữa. Chàng lùi lại năm bước mới hết có hai mươi năm thế đao, chàng kinh hoảng vì tình hình rất khó bảo toàn thân thể, răng chàng nghiến lại đột nhiên bảo kiếm vẽ một vòng lớn trên không biến thành đại đao vì chàng quyết định thi triển Mạnh gia đao pháp

Mạnh Nguyên Siêu tuy trong lúc đang kịch đấu nhưng vẫn nghe thấy rõ tiếng động xung quanh, chính lúc Dương Hoa đang biến kiếm thành đao, ông hốt nhiên bỗng nghe trong khu rừng hình như có tiếng người đi đến. Mạnh Nguyên Siêu hét lên:

- Ai đó?

Trong chớp mắt, ông nghĩ rằng tiếng chân ấy là của đồng bọn Dương Hoa đến tiếp cứu nên một mặt ông thi triển đao pháp chế ngự Dương Hoa nhưng ông không ngờ một mặt Dương Hoa tỏ ra lúng túng thì kiếm thế đã biến đổi thành Mạnh gia đao pháp khi ông đang bận chú ý kẻ mới đến là ai.

Mạnh Nguyên Siêu không thể nào tưởng tượng nổi trước mắt mình chàng đang sử dụng Mạnh gia đao pháp, kiếm pháp biến thành đao pháp thực ngoài dự định của ông.

Dương Hoa đã có căn bản Vô Danh Kiếm Pháp nên khi biến kiếm thành đao đã đạt được tinh túy của khoái đao họ Mạnh. Nhưng bất cứ vô luận ra sao, chàng cũng không thể hơn Mạnh Nguyên Siêu được.

Kiếm pháp căn bản là nhẹ nhàng linh hoạt, đao pháp căn bản là mạnh mẽ chớp nhoáng, chàng biến kiếm thành đao, về mau lẹ chưa bằng Mạnh Nguyên Siêu mà về đao ý lại chưa so với ông được cho nên nếu ông muốn phá "khoái đao" của chàng bất quá chỉ đánh trong vòng vài chiêu thế là đủ.

Thế nhưng bỗng nhiên thấy chàng sử dụng đao pháp mà bình sinh ông đã bỏ cả đời ra nghiên cứu, ông không khỏi chấn động rồi sau đó ngạc nhiên thất thanh la lên:

- Người... người là ai vậy?

Dương Hoa không trả lời, kiếm "vút" một tiếng đã lướt qua vai ông.

Lúc ấy trong rừng chạy ra tới ba người, chính lúc Dương Hoa vừa xuất chiêu chớp nhoáng cả ba đã tới nơi.

Một âm thanh nữ nhân trong trẻo vang lên:

- Dương đại ca, mau dừng tay lại, người ấy là gia gia của đại ca đó!

Nữ nhân không ai khác, chính là người chàng ngày đêm tưởng nhớ và mới đột nhập Hùng Ưng Các để tìm kiếm, đó là Kim Bích Y.

Tiếp theo là một âm thanh cực kỳ kinh hoàng:

- Hoa nhi! Con đã quên lời ta dặn rồi sao? Sao lại đánh gia gia của con?

Dương Hoa nghe được tiếng nói của Kim Bích Y đã kinh ngạc ngây người, lại thêm tiếng nói của người này càng thêm chấn động vì người ấy là nhị sư phụ Ân Cửu Thế của chàng!

Trong vòng ba năm nay, chàng nghi hoặc không biết ân sư còn sống hay chết, nay đột nhiên hiển hiện ngay trước mắt.

Mạnh gia đao pháp mà chàng vừa sử dụng chính là do nhị sư phụ Ân Cửu Thế truyền thụ cho chàng. Chàng nhớ rõ lời nhị sư phụ dặn dò không được đem Mạnh gia đao pháp đánh bại Mạnh Nguyên Siêu trước khi truyền thụ pháp môn ấy, thế mà hôm nay chính chàng đã đem Mạnh gia đao pháp đánh trúng Mạnh Nguyên Siêu.

Một trung niên hán tử cất giọng:

- Mạnh đại hiệp, đó là con của người đó!

Người này cước bộ rất linh hoạt mà chàng đã gặp qua rồi chính là bằng hữu của Mạnh Nguyên Siêu tên gọi là Trương Khoái Hoạt, hai mươi năm trước họ Mạnh đã nhờ y đem tin tới Vân Tử La và chờ đợi Vân Tử La đem con trả về cho ông.

Mạnh Nguyên Siêu từ lúc thấy Dương Hoa sử dụng Mạnh gia đao pháp đã hơi ngờ chàng là Hoa nhi của ông, nay lại nghe Trương Khoái Hoạt nói rõ chân tướng, ông ngây người không có cảm giác gì nữa.

Chấn động trong lòng ghê gớm mà vẫn không bằng Dương Hoa hiện thời, lúc ấy nếu có bị đao kiếm chém trúng chàng cũng không biết đau đớn là gì nữa.

"Người ấy là gia gia của đại ca đó!" Câu xác định ấy đồng thời được ân sư và Kim Bích Y cùng nói như một tiếng sét đánh trúng đầu chàng.

Chàng hoàn toàn không hiểu sự tình ra sao nhưng chỉ biết ân sư và người chàng hằng tưởng nhớ không khi nào lừa dối chàng.

Trong một nháy mắt, chàng có cảm giác linh hồn chàng bay thoát ra khỏi thể xác, đầu óc chàng rối loạn không còn gì ở trong và hơi lạnh từ đầu toát ra, tư tưởng và máu huyết như cùng lúc ngưng kết lại chỉ còn nhìn thấy như trời rung đất lở, chàng cứ đứng ngây ra như người gỗ rồi đột nhiên ngã bổ xuống.

Chàng đi vào cõi hôn mê hoảng loạn, bên tai mơ màng dường như có tiếng kêu thất thanh của Kim Bích Y và ân sư nhưng chỉ thoáng qua thôi vì chỉ còn tiếng mà người biến mất.

Sở dĩ chàng ngã đổ xuống chính vì trước đó đã bị đao của Mạnh Nguyên Siêu đâm trúng, chỉ vì đao đi quá mau nên chàng chưa kịp nhận biết. Đao trúng ngay tim chàng ngọt đến độ chàng chưa kịp có cảm giác thì đã xảy ra những việc kinh khủng vừa rồi.

Sự việc biến hóa quá ư mau lẹ nên khi kiểm chàng vừa lướt qua vai Mạnh Nguyên Siêu đã bị đao ông thọc vào tim.

Đao vừa thọc vào người Dương Hoa liền nghe tiếng la của Kim Bích Y, ông như người tỉnh mộng, "A! Hoa nhi!" Đao rút ra liền tức thì, ông cũng không có cảm giác đau vì kiếm lướt qua vai nữa, miệng cứ há hốc ra nhìn Ân Cừ Thế và Trương Khoái Hoạt.

Ân Cừ Thế kêu lên:

- Đừng động đây, đừng động...

Kim Bích Y tiến lại gần, vai Mạnh Nguyên Siêu máu đã chảy xuống ướt sũng một tay áo còn Dương Hoa hai mắt nhắm nghiền không còn sắc máu.

Mạnh Nguyên Siêu tay phải chống đao loạn choạng bước tới. Kim Bích Y chạy đến đỡ vai ông giúp dứt đao vào bao không dám hỏi gì vì thấy vẻ mặt ông cực kỳ thê thảm.

Ân Cừ Thế vội vàng điểm mấy huyết đạo trên thân Dương Hoa để cầm máu. Trương Khoái Hoạt liền đưa mấy viên Kim Sang Dược cho Ân Cừ Thế.

Trương Khoái Hoạt chính là Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu và Kim Sang Dược do họ Trương trộm được của Không Động phái.

Ân Cừ Thế nhét viên thuốc vào miệng Dương Hoa bấm liên tiếp mấy huyết đạo trên người chàng nữa, nét mặt ông vô cùng trầm trọng.

- o o o -

Kim Bích Y cất tiếng hỏi nhỏ:

- Thúc thúc, y có sao không, có sống được không?

Ân Cừ Thế đáp:

- Tuy y bị thương rất nặng, nhưng nhờ đang tuổi cường tráng, lại thêm có linh dược của Trương huynh, may ra tính mạng không đến nỗi nào.

Bích Y hơi yên tâm nhưng rồi nhìn thương thế của chàng, nàng không khỏi hoang mang, chắc phải mất một thời gian dài để trị liệu. Nhìn vết thương giữa ngực chàng rồi nhìn gương mặt chàng, nàng thấy tướng pháp rất tốt, không lẽ lại yếu tử được?

Mạnh Nguyên Siêu đang đứng ngây ra như gỗ gần đó, bỗng nhiên hét thật lớn:

- Bỏ ra, bỏ ra cho ta nhìn Hoa nhi!

Trương Khoái Hoạt đang giữ cánh tay ông, trấn an:

- Mạnh đại hiệp, tuy vết thương của người nhẹ nhưng người không nên kích động quá, này hãy uống viên thuốc này đi!

Mạnh Nguyên Siêu vẫn la hét:

- Ta hối hận tại sao lại không ở gần Tử La, trách nhiệm đối với Hoa nhi không lo được đầy đủ. Hôm nay đúng là ta bị báo ứng, sống làm gì nữa? Sao Hoa nhi không giết chết ta cho rồi mà để ta giết chết Hoa nhi?

Trương Khoái Hoạt nói:

- Mạnh đại hiệp, không phải lỗi của người đâu. Người và Hoa nhi không ai chết cả!

Khi Mạnh Nguyên Siêu ngậy người ra thì chẳng nghe Ân Cừ Thế và Kim Bích Y đối đáp những gì nên bây giờ ông nghi ngờ cả lời Trương Khoái Hoạt.

- Thật không chết ư? Hãy cho ta nhìn Hoa nhi, hãy cho ta nhìn!

Nhưng ông không còn sức bước tới gần Dương Hoa, khi vừa vùng ra khỏi tay Trương Khoái Hoạt, đầu ông choáng váng té gục xuống.

Ân Cừ Thế than dài:

- Chỉ giận ta đến trễ một bước, thương thế Mạnh đại hiệp ra sao?

Trương Khoái Hoạt cũng thở dài:

- Thương thế của y nhẹ thôi nhưng chỉ sợ tâm tình của y bị trọng thương ảnh hưởng đến thân thể. Chỉ cần y an tâm một chút là khỏi nhưng sợ y chưa biết con trai sinh tử thế nào đâm ra lo lắng vô ích!

Ân Cừ Thế đáp:

- Chuyện sau này hãy để sau sẽ nói. Cần nhất là bây giờ hãy chạy chữa cho cha con họ!

Kim Bích Y nghe Trương Khoái Hoạt nói mấy câu “chưa biết sinh tử thế nào” khiến tâm tình nàng thêm trầm trọng.

- o o o -

Không biết thời gian đã qua bao lâu, Dương Hoa có cảm tưởng thân thể của chàng đã nằm dưới huyết mộ bỗng nhiên dần dần có tri giác nhưng trước mắt vẫn là một màu đen tối.

Trong đêm tối ấy bỗng chàng thấy có bóng Dương Mục chạy đến bên chàng hét lớn từng tiếng:

- Chính Mạnh Nguyên Siêu đã phá hoại gia đình chúng ta, không vì hấn mẹ con đã không chết. Hãy báo thù cho mẹ, hãy báo thù cho mẹ!

Sau đó hình bóng Mạnh Nguyên Siêu chập chờn hiện đến gọi to:

- Hải tử! Hải tử!

Ân Cừ Thế và Kim Bích Y cũng hốt nhiên xuất hiện cùng cất tiếng nói:

- Người ấy là gia gia! Người ấy là gia gia!

Dương Mục mặt nhuộm đầy máu cào vào người họ Mạnh la hét:

- Đừng tin lời bọn ấy! Ta mới là thân phụ của con, ta là thân phụ của con!

Trong cơn hôn mê hốt nhiên chàng nghe có tiếng nói của chàng:

- Người không phải là phụ thân của ta, không phải là phụ thân của ta.

Hôn trầm đang mê mỗi âm âm như vậy bỗng chàng ngửi thấy mùi hương thoang thoảng xông vào mũi, hình như có người đang ngồi bên cạnh chàng, nhẹ nhàng vuốt mắt chàng rồi cất giọng ôn nhu:

- May quá, Hoa ca ôi! Ca ca tỉnh lại rồi, hãy nhìn xem ta là ai đây?

Tiếng người nghe quen thuộc rồi một tiếng nói nữa vừa nghiêm túc vừa từ ái bên tai chàng:

- Hoa nhi! Con đừng nói hồ đồ! Mạnh đại hiệp chính là phụ thân của con đó!

Dương Hoa mở bừng hai mắt như vừa tỉnh cơn ác mộng, trong lòng tự nhiên thẹn thùng, chàng phát giác ngồi bên giường chàng là Kim Bích Y và nhị sư phụ chàng Ân Cừ Thế.

Nhưng lại không có Mạnh Nguyên Siêu.

Ác mộng tuy đã hết nhưng chàng vẫn lấy làm thẹn vì ác mộng này chính là phản ánh tâm trạng thực của chàng, sở nguyện của chàng, tâm tình của chàng.

Từ khi biết Dương Mục là tên tay sai của triều đình nhà Thanh, chàng lấy làm sỉ nhục nên chỉ mong cuộc ác đấu với Mạnh Nguyên Siêu càng chậm càng tốt, vả lại chàng vẫn biết thắng Mạnh Nguyên Siêu không phải là việc dễ dàng gì.

Hiện nay đột nhiên có người đến nói với chàng Mạnh Nguyên Siêu chính là phụ thân chàng. Nếu quả thật vậy đây đúng là hợp với ý nguyện giống như trận gió quét sạch mây mù.

Chuyện này không thể là chuyện giả được vì nhưng người cho chàng biết, một người là hồng nhan tri kỷ, một người là bạch phát ân sư, không lẽ cả hai lại âm mưu dối gạt chàng?

Trong cơn thần trí hỗn loạn chàng cũng còn đủ bình tĩnh để cố xua đi bóng ma của Dương Mục cứ ám ảnh chàng, không muốn coi hắn là cha nữa vì Ân Cừ Thế và Kim Bích Y đều xác định như vậy.

Chàng tin chắc Ân Cừ Thế và Kim Bích Y không bao giờ lừa gạt chàng, chàng cũng muốn tin Mạnh Nguyên Siêu là cha chàng nhưng sao lại không có Mạnh Nguyên Siêu ở đây?

Chàng gương gạo ngồi dậy. Ô, một kiếm, một kiếm, kiếm chàng đã đâm trúng Mạnh Nguyên Siêu? Phải chăng chàng đã đâm chết phụ thân chàng? Chàng hoảng hốt hỏi qua hơi thở:

- Mạnh đại hiệp đâu?

Ân Cừ Thế biết chàng vẫn còn hoài nghi, trịnh trọng đáp:

- Hoa nhi, con phải tin ta, từ nay trở về sau con phải gọi Mạnh đại hiệp là gia gia. Từ nay trở về sau con không phải Dương Hoa nữa mà là Mạnh Hoa. Hoa nhi, con có biết đâu cha con đã đau khổ vì con đến độ nào, Mạnh đại hiệp có một hộp Lão sơn sâm do Quan Đông đại hiệp Úy Trì Quỳnh tặng nhưng không dám uống đã cho con hết cả rồi.

Nghe xong lời của sư phụ, chàng hồi tưởng lại những việc đã xảy ra với chàng. Té ra những lời Dương Mục nói khi còn ở Tiểu Kim Xuyên là toàn những lời dối trá?

Xưa nay chàng vẫn lấy chuyện Dương Mục làm cha chàng làm chuyện đáng thẹn và chẳng bao giờ dám nhận là con của hắn nhưng nếu hắn có nói đúng một phần nào đi nữa thì chàng nhận Mạnh Nguyên Siêu cũng đáng thẹn lắm!

Cứ theo như ngữ khí của sư phụ thì chính Mạnh Nguyên Siêu đã hy sinh vì tính mạng của chàng, nhường cho chàng Lão sơn sâm thì ắt phải là... phải là...

Nhưng nếu Mạnh Nguyên Siêu là phụ thân của chàng thế còn Vân Tử La? Hay là cha mẹ chàng không hòa hợp với nhau chăng? Ôi! Không lẽ chàng lại nhận một người giết mẹ làm cha?

Kim Bích Y dường như nhìn thấu được ruột gan của chàng, cất tiếng nhu thuật:

- Ca ca đừng lo lắng, lệnh tôn thụ thương rất nhẹ chỉ mong ca ca tịnh tâm dưỡng bệnh cho mau khỏi nên không có mặt ở đây.

Kim Bích Y có lẽ không dám lừa gạt chàng nhưng chàng vẫn ngờ nàng còn giấu giếm điều gì chưa chịu nói. Mạnh Nguyên Siêu thụ thương rất nhẹ việc gì phải lánh mặt?

Ân Cừ Thế nhìn mắt Mạnh Hoa biết chàng định hỏi điều gì, bèn thủng thẳng nói:

- Hoa nhi, con không cần phải hỏi, ta kể chuyện cha mẹ con cho con nghe. Từ thuở nhỏ cha mẹ của con đã là một đôi hiệp khách rất thương yêu nhau, rất muốn được thành thân với nhau. Chỉ hận vì sinh phải thời loạn khiến nhân duyên phải chia lìa.

Thì ra thuở xưa mẹ chàng là nữ hiệp Vân Tử La và Mạnh Nguyên Siêu yêu nhau tha thiết, Vân Tử La không hề có ý định kết hôn cùng Dương Mục nhưng vì lúc ấy quân Thanh tiến vào biên giới, khắp nơi loạn lạc, cha chàng vì chiến trận xa xôi không có tin tức về nhà, mẹ chàng cứ đinh ninh cha chàng đã chết (tám năm sau mới biết tin đó là ngoa truyền), bất đắc dĩ phải thành thân với Dương Mục, lúc ấy Dương Mục khéo lừa thiên hạ, đóng vai anh hùng hiệp nghĩa hiệp được khá đông võ lâm tiền bối công nhận, bịp luôn cả mẫu thân của chàng.

Ân Cừ Thế kể xong câu chuyện về thân thế của cha mẹ chàng rồi thở dài:

- Hiện tại mọi sự đã minh bạch, đây mới chính là thân phụ của con. Chuyện xảy ra như thế không phải do lỗi của cha con cũng không phải do lỗi của mẹ con, chính là chúng ta phải căm hận bọn Mãn Châu triều đình của nhà Thanh, và hận kẻ đã lừa dối thân mẫu con.

Mạnh Hoa nức nở khóc:

- Mẹ ôi! Suốt đời mẹ lận đận cơ cực, con thật là đứa con bất hiếu, mấy năm liền nhận giặc làm cha, chút nữa giết nhầm phụ thân của con!

Kim Bích Y khẽ nâng tay áo lau nước mắt cho chàng, an ủi:

- Hãy để quá khứ ngủ yên với quá khứ, ngày nay cha con đã nhận được nhau, cốt nhục đoàn viên, chúng ta phải vui mừng mới phải chứ sao ca ca phải khóc?

Ân Cừ Thế nói:

- Vài ngày nữa may ra cha con khỏi hấn vết thương, lúc ấy chúng ta phải làm một bữa tiệc vui mừng sự trùng viên.

Mạnh Hoa sức nhớ ra một chuyện, chàng hỏi sư phụ:

- Nhị sư phụ, con rất muốn biết ngày ấy sư phụ và tam sư phụ đều bị trọng thương, con chỉ e... con chỉ e...

- Con chi e chúng ta đều chết cả rồi chứ gì?

- Vâng lúc ấy con bị ngất đi khá lâu, nên chuyện sau đó không biết ra sao. Nhị sư phụ, nguyên do như thế nào mà thoát hiểm được? Còn tam sư phụ hiện ra sao? Người vẫn bình an khang kiện chứ?

Ân Cừu Thế cười độ lượng:

- Tam sư phụ của con vẫn rất khang kiện vì vết thương ngày đó của y so với ta còn nhẹ. Tiếc rằng hiện nay y đang gặp một chuyện khác phiền phức chưa tiện xuất đầu lộ diện cho nên không thể cùng ta đến đây được.

Đã mấy năm nay trong lòng Mạnh Hoa luôn canh cánh vì không biết được tin tức sống chết của hai vị sư phụ nay cùng lúc điều canh cánh ấy được giải thoát, chàng vui mừng khôn xiết:

- Xin sư phụ cho nghe về gốc gác ngày hôm đó...

Ân Cừu Thế chưa kịp trả lời bỗng có tiếng đẩy cửa rồi một người bước vào cười ha hả:

- Mạnh lão đệ hồi tỉnh rồi ư? Ha ha, hôm trước đó đòi cướp con ngựa của tiểu đệ, tiểu đệ có còn giận chứ?

Người đó là Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu Trương Khoái Hoạt, Kim Bích Y vội hỏi:

- Trương đại thúc, Mạnh đại hiệp còn đau nhiều không?

Trương Khoái Hoạt và Mạnh Nguyên Siêu vốn là hai người bạn rất thân, mấy hôm nay Trương Khoái Hoạt luôn luôn ở bên cạnh chăm sóc cho họ Mạnh.

Họ Trương đáp:

- Cũng có thuyên giảm ít nhiều, nhưng lúc nào y cũng nhắc tới Hoa nhi, cứ đòi ta phải đỡ y đến nhìn mặt Hoa nhi nhưng ta không dám...

Ân Cừu Thế cười vui vẻ:

- Hoa nhi đang hỏi ta về chuyện ngày trước ở Thạch Lâm, có huynh đài đến đây, huynh đài giúp ta trả lời...

Rồi quay lại Mạnh Hoa, ông tiếp:

- Hoa nhi, ngày đó chúng ta đều sống được nhờ vị Trương đại ca đây cứu thoát đó.

Thì ra hôm đó trong trận quyết đấu giữa Ân Cừ Thế, Đan Khâu Sinh với bọn ma đầu Dương Kế Mạnh, Âu Dương Nghiệp hai bên đều tổn thương trầm trọng. Dương Kế Mạnh có một trợ thủ lại là sư thúc của Đan Khâu Sinh là trưởng lão Không Động phái Động Huyền Tử chết ngay trong Thạch Lâm, Ân Cừ Thế, Đan Khâu Sinh đều thọ thương tưởng đã chết và chính Dương Hoa cũng định ninh họ chết rồi. Kỳ thực họ lại không chết. Khi Dương Hoa chấn thương hôn mê, Trương Khoái Hoạt vừa lúc đến Thạch Lâm.

Trương Khoái Hoạt cười vui vẻ:

- Hôm đó nhằm tiết xuân thiên, ta theo lời dặn của Mạnh Nguyên Siêu tìm đến Thạch Lâm thăm tam sư phụ của tiểu đệ và tìm hiểu tình hình của tất cả thầy trò xem ra sao để báo lại với Mạnh Nguyên Siêu.

Hôm ấy vừa vào đến Thạch Lâm ta bỗng thấy Dương Kế Mạnh và Âu Dương Nghiệp diu nhau chạy ra, ta không biết bọn họ đang bị trọng thương nên sợ không phải là đối thủ của họ, ta bèn lấp vào một gốc cây. Hừ, thật tiếc, nếu ta ra tay giết quách có phải hơn không?

Ân Cừ Thế ngắt lời:

- May mà huynh đài hôm đó không giết chết bọn họ đó.

Trương Khoái Hoạt ngạc nhiên:

- Tại sao lại may?

- Vì nếu huynh đài đã giết chết bọn họ, ta lấy ai để báo thù?

Mạnh Hoa cướp lời:

- Tên Âu Dương Nghiệp đã đánh con một chưởng. Sư phụ, xin nhường tên ấy cho con trả hấn cái oán ấy!

Kim Bích Y cười bảo:

- Ca ca sẽ phải thay sư phụ báo thù, nhưng trước hết hãy phải dưỡng thương đi đã.

Trương Khoái Hoạt tiếp tục kể chuyện:

- Ta thấy hai tên ma đầu dẫn nhau ra khỏi Thạch Lâm, trong bụng không khỏi nghi ngờ nhưng lại sợ bọn chúng đi rồi còn quay trở lại nên vội vàng vào trong Thạch Lâm dò xét xem sao, ở ngay bên Kiếm Trì trước tiên ta nhìn thấy thi hài của lão đạo sĩ, nhìn mặt ta nhận ra là đại trưởng lão của Không Động phái Động Huyền Tử, đoán kiếm này chắc là của Ân huynh?

Ân Cừu Thế đáp:

- Lúc ấy ta và lão đạo sĩ đánh chiêu tối hậu, kiếm ta bị gãy làm hai đoạn, ta dùng thanh kiếm gãy ấy phóng tới không ngờ lại trúng vào ngay ngực y, sau may có nhờ Trương đại huynh đến cứu ta tỉnh dậy sau bảy ngày bảy đêm hôn mê...

Trương Khoái Hoạt kể:

- Sau đó ta phát hiện ra hai vị sư phụ của Mạnh Hoa tiểu đệ cũng ở cạnh Kiếm Trì, vết thương của tam sư phụ xem ra còn nặng hơn của nhị sư phụ nữa. Lúc ta tìm thấy thì hơi thở cả hai như muốn ngưng rồi, nhưng không hiểu sao lúc ấy chẳng thấy tiểu đệ đâu cả!

Mạnh Hoa nhớ lại tình hình ngày hôm đó cười đáp:

- Lúc ấy tiểu đệ hôn mê nằm lẫn trong đám rừng đá bốn bên đều là nhung tảng đá cao vượt đầu người, thảo nào Trương huynh tìm không ra, cũng may thương thế của tiểu đệ không lấy gì là trầm trọng, chắc Trương huynh nghĩ là tiểu đệ đã chết rồi?

Trương Khoái Hoạt cười ha hả:

- Lúc ấy ta có nghĩ thế thật. Đến võ công cao cường như hai vị sư phụ của tiểu đệ mà còn hấp hối thế kia, làm sao ta tin tiểu đệ còn sống được? Ta bấn loạn trong lòng vì chỉ sợ hai tên ma đầu quay trở lại nên vội cứu hai vị sư phụ của tiểu đệ mang ra khỏi Thạch Lâm rồi sẽ tính sau. Hai vị ấy thương thế nặng, ta phải cố tìm một xe ngựa vội vàng ra đi tức thì, ngày đêm chạy không nghỉ. May mà cả hai đều có công lực thâm hậu ngủ li bì một giấc bảy ngày bảy đêm trên xe rồi dần dần hồi phục.

Ân Cừu Thế mỉm cười:

- Ôn cừu sống chúng ta của Trương sư huynh thật không sao đền đáp được. Nhưng nếu không nhờ huynh đài diệu thủ trộm linh dược ta e cũng khó có ngày hôm nay?

Mạnh Hoa nghe sư phụ nói còn đang hoang mang chưa biết ông nói đến linh dược gì thì ông nói tiếp:

- Con có nhớ ta có lần nói đến một câu chuyện rất đặc ý của Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu chăng?

Mạnh Hoa tỉnh ngộ, chàng đáp:

- Con có nhớ sư phụ kể chuyện Trương lão tiên bối ăn trộm được một đóa dị chủng tuyết liên của chủng môn Thiên Sơn phái phu nhân phải chăng?

- Đúng đó, ta và tam sư phụ của con đều nhờ đóa hoa Thiên Sơn tuyết liên này mà mới còn sống đến ngày hôm nay.

Trương Khoái Hoạt xen vào:

- Ân huynh, xin đừng quá khiêm nhượng, nếu không có công lực thâm hậu thì dù có linh đan thần diệu đến mấy cũng khó mà cứu được!

Rồi quay sang Mạnh Hoa, ông tiếp:

- Trước đây độ hơn năm, ta lại thêm một lần trở về Thạch Lâm, chắc tiểu đệ không biết?

- Vâng, đại huynh về lúc nào mà tiểu đệ không hay?

- Khi bệnh tình của nhị vị sư phụ tiểu đệ đã có phần thuyên giảm, đối với tiểu đệ mười phần lo lắng, không biết tiểu đệ còn ở lại Thạch Lâm chăng nên nhờ ta về lại đó xem xét thử tin của tiểu đệ.

Chiều tối hôm ấy ta đến Thạch Lâm và gặp tiểu đệ đang luyện kiếm ở dưới ngọn Kiếm Phong. Kiếm pháp của tiểu đệ thật là xuất thần nhập hóa, ta nhìn kỹ thì ra không phải là kiếm pháp do nhị vị sư phụ truyền thụ, có phải không?

Mạnh Hoa trả lời:

- Nhị sư phụ, con chưa có kịp nói với sư phụ ở trên ngọn Kiếm Phong có một cái hang đá, con tìm thấy trong ấy có di vật bí kíp Vô Danh Kiếm Pháp của đại hiệp đời Minh là Trương Đan Phong.

Ân Cừu Thế đáp:

- Ta đã biết rồi, chính vì vậy ta mới nhờ Trương đại huynh đây đến tìm con đó!

- Để làm gì thưa sư phụ?

- Để con an tâm luyện tập, vì ta biết con thiên tính rất thuần hậu, nếu con chưa biết chúng ta sống chết ra sao, ắt con sẽ nóng lòng tìm kiếm không sao học tập được!

Mạnh Hoa cảm kích khi nghe sư phụ nói câu ấy và thấy lòng mình lo cho sư phụ thực không bằng lòng sư phụ lo lắng cho mình.

Trương Khoái Hoạt nói:

- Khi hai vị sư phụ của tiểu đệ chưa bình phục điều ta lo sợ nhất là bọn đối thủ tìm đến nên phải kiếm một nơi thật kín đáo không ai biết. Bởi vậy ta mới đem họ đến đất Hồi Cương. Thoáng chốc mà đã gần ba năm rồi. Ở vùng Hồi Cương, Tây Tạng ta có không ít bạn bè quen thuộc.

Mạnh Hoa tiếp lời:

- Thảo nào trên đường đi tiểu đệ nghe người ta nói về đại huynh nhiều lắm, Trương đại hiệp, đa số nhân dân ở đây có vẻ khâm phục đại huynh lắm đấy.

Trương Khoái Hoạt cười vui vẻ:

- Ta làm gì mà đáng gọi là "đại hiệp"? Mọi người yêu mến ta vì ta chuyên ăn cướp của nhà giàu. Tiểu đệ đừng gọi ta là "đại hiệp" nữa, gọi là "đại thúc" được rồi.

Ân Cừ Thế:

- Trương đại thúc là người rất tự ái, không muốn bị người gọi tên quá sự thực chỉ thích suốt đời được du hí nhân gian, tuy không nhận mình là "hiệp" nhưng đương nhiên vẫn là "hiệp"...

Mạnh Hoa nói tiếp:

- Trương đại thúc, rồi sau chuyện thế nào?

Trương Khoái Hoạt nói:

- Chuyện sau xin nhường cho sư phụ của tiểu đệ thuật rõ.

Ân Cừ Thế tiếp lời:

- Thương thế của ta tuy nhẹ hơn Đan Khâu Sinh nhưng đến bây giờ mới dám xuất hiện vì một chuyện rất éo le...

Mạnh Hoa vội hỏi:

- Chuyện gì mà éo le?

- Động Huyền Tử nguyên thực chết vì tay ta nhưng người của Không Động phải cứ đồ riết cho tam sư phụ Đan Khâu Sinh của người.

Mạnh Hoa vốn biết Đan Khâu Sinh là môn hạ của Không Động phải và như thế Động Huyền Tử chính là sư thúc của ông.

Mạnh Hoa hỏi:

- Tam sư phụ đã bị Không Động phái đuổi ra khỏi cửa không nhận là đệ tử nữa. Mỗi lần tam sư phụ nhắc đến chuyện này đều rất ư phần khích nên suốt ngày phải uống rượu để quên đi, ngày ấy con chưa biết nguyên nhân rõ ràng nhưng vẫn nghĩ rằng tất cả đều do mấy đạo sĩ của phái Không Động gây ra. Hôm ấy lão đạo sĩ Động Huyền Tử đến Thạch Lâm với mục đích giết chết tam sư phụ nhưng đao kiếm vô tình, không ngờ lão lại chết trước đó chứ có lỗi tại ai đâu?

Ân Cừ Thế thở dài:

- Hoa nhi, ấy là con chưa rõ đó thôi, quy củ của giới võ lâm rất nghiêm khắc. Một người tuy đã bị đuổi ra khỏi môn phái rồi nhưng suốt cuộc đời y không bao giờ được mạo phạm tới các bậc tôn trưởng trong môn phái cũ. Người ngoài đều chỉ biết tam sư phụ của con phạm tội giết chết sư thúc chứ có ai biết cho lỗi của ai đâu? Con vốn không xuất thân ở môn phái nào, con hãy tìm chứng môn Không Động phái để nói rõ chuyện này!

Kim Bích Y trả lời thay cho Mạnh Hoa:

- Ân lão tiên bối hãy yên tâm, chuyện này để con yêu cầu thân phụ của con tường giải với chứng môn nhân Không Động phái có lẽ hay hơn.

Được lời của Bích Y, Ân Cừ Thế rất hoan hỉ:

- Nếu có lệnh tôn đảm đương cho thì còn gì tốt bằng? Tuy Đan Khâu Sinh không muốn nói về thân thế của mình khi còn ở Không Động phái, nhưng đối với lệnh tôn chắc y không dám giấu giếm đâu!

Nói xong câu ấy ông đang vui vẻ bỗng sa sầm nét mặt:

- Trong vòng hai năm nay Không Động phái đã sai phái các cao thủ đi tìm kiếm khắp nơi tung tích tam sư phụ của con, may mà họ chưa ngờ chúng ta lại đến tận miền Hồi Cương xa xôi.

Kim Bích Y chột bảo:

- Chuyện trò như vậy đủ rồi, Mạnh đại ca mấy bữa nay không ăn uống gì cả, hôm nay phải ăn một chút gì chứ. Tiểu muội đã có chuẩn bị rồi đây.

Ân Cừ Thế cười đùa:

- Con có thấy Kim cô nương quan tâm quá đến con không? Trong lúc con hôn mê mấy ngày, ngày nào Kim cô nương cũng chuẩn bị đầy đủ thức ăn cho con. Thôi để ta và Trương đại ca qua thăm cha của con. Kim cô nương, cô nương chịu khó lo cho học trò của ta vậy nhé!

Nói rồi kéo Trương Khoái Hoạt đi ra để tạo cơ hội cho hai thiếu niên có dịp ở gần nhau.

Mạnh Hoa ăn một chút thức ăn, khen ngợi:

- Cô nương nấu ăn thật khéo, ta chưa bao giờ được ăn ngon thế này.

Kim Bích Y ngượng đỏ cả mặt, nàng nhỏ nhẹ:

- Chắc đại ca chỉ nói cho tiểu muội vui lòng. Không biết từ bao giờ đại ca học được những lời hoa mỹ thế?

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong bụng nàng thích thú lắm, không hiểu từ bao giờ bàn tay nàng nằm trong bàn tay chàng. Chàng thở dài:

- Ta chưa lần nào giúp đỡ được nàng tí gì, nay lại bắt nàng mệt nhọc vì ta, thật đáng thẹn lắm.

Kim Bích Y giọng nhẹ như hơi thở:

- Đại ca nói thế mà nghe được à? Thế cái lần đại ca liều thân cứu tiểu muội đối đầu với bọn Ma Côn, Chư Xán thì sao? Tiểu muội đã nhất định rồi, nếu đại ca mà có thay lòng đổi dạ, tiểu muội sẽ... sẽ...

- Tiểu muội sẽ làm sao?

Kim Bích Y đỏ bừng đôi má, nàng định nói: "Thì tiểu muội sẽ quyết cắt tóc đi tu" nhưng không hiểu sao nàng ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Tiểu muội không thêm nói đâu. Đại ca đối với tiểu muội rất tốt, tiểu muội cũng phải tốt với đại ca chứ? Thương thế của đại ca rất nặng khiến mấy hôm trước tiểu muội hết sức lo lắng, may mà đã thuyên giảm...

- Khi ta nghe nàng bị bọn Giang Bố bắt giam ở Hùng Ưng Các ta cũng lo lắng lắm. Y muội, làm sao nàng thoát được vậy?

- Tiểu muội nhờ có Trương Khoái Hoạt và Thiên Thủ Quan Âm Kỳ Thánh Nhân cứu thoát. Kỳ Thánh Nhân là hiền thê của Quan Đông đại hiệp Úy Trì Quỳnh đó, đại ca biết không?

- Hôm trước gia gia ta cũng đoán là Kỳ Thánh Nhân, bà ta là cao thủ thiên hạ đệ nhất ám khí phải không? Nhưng Hùng Ưng Các bố trí đầy cơ quan bí mật, họ làm sao biết cách phá hết được?

- Đại ca quên rằng Trương Khoái Hoạt là Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu ư? Ông ta đã ăn trộm được bản đồ bí mật cách bố trí cơ quan ở Hùng Ưng Các trước rồi.

Mạnh Hoa cười lớn:

- Nhưng sao Giang Bối lại hơ hồng đến thế? Y không phát hiện được ư?
- Trương Khoái Hoạt là người thông minh tuyệt đỉnh, ông ta chỉ trộm coi có mấy khắc là thuộc lòng cả, bèn trả lại chỗ cũ chứ có lấy luôn theo đâu?
- Thế còn Thiên Thủ Quan Âm đâu?
- Bà ta rất tiếc có nhiều việc cấp bách nên đã trở về Hồi Cương rồi.
- Thế còn nơi đây là đâu?
- Căn nhà này ở ngoại vi thành Lạp Tát vốn là của một người bằng hữu Trương Khoái Hoạt. Người này là trường chủ của một tiểu mục trường. Trong thành Lạp Tát y cũng có nhà cửa ở đó nên giao hẳn căn nhà này cho chúng ta tùy nghi sử dụng.

Mạnh Hoa chợt nhớ đến một chuyện, chàng nói:

- Khi ta còn ở Chiêu Hóa đã có gặp Giang huynh của muội, y đang đi tìm tiểu muội đó.
- Tiểu muội gặp y rồi.
- Thế y không bắt tiểu muội về nhà ư?
- Đại ca lại còn hỏi nữa. Hừ, nếu không vì đại ca, tiểu muội đã cự nự y một trận cho ra trò!

Chàng vừa sợ vừa mừng hỏi liền:

- Tiểu muội có dám cự nự Giang Thượng Vân ư?
- Y trách tiểu muội, đương nhiên tiểu muội phải cự lại chứ!
- Thảo nào y rất ghét ta, mới gặp ta lần đầu y đã mắng chửi ta không tiếc lời rồi!
- Tiểu muội đã nói rõ với y là tiểu muội có việc cần lo giúp nghĩa quân nhưng y cứ nghi nghi ngờ ngờ rồi nghi ngờ luôn lai lịch của đại ca. Nhưng tiểu muội hỏi thật, đại ca có giận y không?

Đến bây giờ chàng đã biết sở dĩ trước đây Giang Thượng Vân nghi ngờ chàng vì chàng là con trai Dương Mục mà lúc ấy thực ra chàng cũng rất mặc cảm vì điều này. Nhưng hiện nay trong lòng chàng rất thư sướng không còn để ý gì chuyện cũ nữa, chàng chậm rãi đáp:

- Việc gì ta phải giận y? Đâu đúng đâu sai, sự tình bây giờ đã rõ ràng rồi.

Kim Bích Y cũng cười tươi nét mặt:

- Ờ, để rồi xem y khi biết đại ca là con trai của Mạnh đại hiệp, y có mắc cỡ không?

Chàng trả lời:

- Một người sinh ra đời làm sao tự mình chọn nơi xuất thân được? Tiểu muội, ta chỉ biết chọn cho ta một thái độ sống cho đàng hoàng còn cha mẹ có phải do ta chọn đâu? Ta cũng vậy, ta chọn cho ta con đường ta đi, nào cứ phải dựa vào thanh danh của cha mẹ?

Vừa nói ra lời ấy, chàng sực nhớ thân phụ của Kim Bích Y tiếng nổi như cồn, không biết nàng có hiểu lắm ý chàng chăng? Kim Bích Y đáp:

- Đại ca nói rất đúng. Chính tiểu muội cũng rất ghét ai cứ mở miệng ra chỉ bảo tiểu muội là con của Kim đại hiệp.

- Y muội, ta cũng giống như tiểu muội vậy.

Kim Bích Y cười:

- Nhưng đại ca tự nhiên nói ra như vậy hay vì tiểu muội có gì không phải?

- Tiểu muội với ta có gì khác nhau đâu, khi tiểu muội mới gặp ta lần đầu, ta chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, thêm lai lịch khả nghi tiểu muội có vì thế mà khinh ghét ta đâu? Tuy so với Giang sư huynh và tiểu muội ta không thân thiết bằng nhưng chắc tiểu muội cũng không coi ta hèn kém hơn y?

Kim Bích Y cười đùa:

- A, đại ca lại có lúc nghĩ ngợi lắm lắm thế ư? Tiểu muội xưa nay tưởng đại ca là người chân phác chứ có biết đại ca lại so sánh lung tung như thế? Đã thế thì tiểu muội nói cho biết, tiểu tử ngu độn ă! Trong lòng tiểu muội bây giờ đại ca quan trọng hơn bất cứ người nào!

Mạnh Hoa mừng đến độ không còn biết nói sao nữa, chàng nắm chặt bàn tay của nàng, lâu lắm mới nói được:

- Y muội, nàng rất tốt!

Kim Bích Y bỗng ho một tiếng ngắn, cười nói:

- Mạnh đại ca, đại ca khen tiểu muội tốt, nhưng có một chuyện, tiểu muội chẳng tốt chút nào.

- Chuyện gì mà không tốt?

- Có phải đại ca kết thân với một cô nương họ Đặng không? Giang sư huynh kể với tiểu muội là đại ca rất thân mật với cô nương đó, phải không?

Chàng đau khổ trả lời:

- Thật tình ta có biết cô nương ấy duyên có cũng vì tiểu muội mà ra cả.
- Tại sao vậy?
- Tiểu muội cỡi một con ngựa trắng, với con của Đặng cô nương giống y hệt. ngày ấy ta ở Chiêu Hoa nhìn thấy bóng ngựa trắng chạy qua trước mặt, nhất thời chưa rõ là ai...
- Bởi vậy đại ca vội vàng đuổi theo chứ gì?
- Ờ, ta nhận lầm người đứng vào lúc nàng bị bọn địch nhân tìm đến, ta có giúp nàng một tay...
- Và nàng đương nhiên rất cảm kích?
- Ta thực thà chỉ giúp nàng việc nhỏ chứ chẳng có quan tâm gì, sau đó...
- Chuyện sau đó muội biết rồi. Giang sư huynh bắt gặp đại ca và nàng rồi đại ca nhờ sư huynh đưa nàng đi Thiên Sơn chứ gì?
- Đúng đó, chuyện đó chỉ có như thế chứ chẳng có gì mà gọi là "rất thân mật"? Tiểu muội chắc nghe lời thuật lại của Giang Thượng Vân?

Nàng cười:

- Đại ca biết tại sao tiểu muội trách đại ca không?

Chàng chưa nói gì nàng đã tự trả lời:

- Tiểu muội trách đại ca là tại sao đã cứu người ta lại không cứu đến nơi đến chốn? Đáng lẽ đại ca phải hộ tống nàng đến Thiên Sơn chứ sao lại giao cho người khác?
- Vì ta nghĩ rằng đã có Giang sư huynh rồi...
- Như vậy có phải đại ca đã làm chuyện chưa được hoàn hảo lắm phải không. Lỡ ra Giang sư huynh không như đại ca tin tưởng thì sao?

Mạnh Hoa đành gật đầu:

- Ờ, có lẽ ta chưa được hoàn hảo thật, ta quá tin người.

Nàng cười tinh ranh:

- Tiểu muội nói trước, mai một đại ca chớ nên tin ở tiểu muội nhiều lắm nhé, nhờ tiểu muội không xứng được như đại ca tin thì đại ca sẽ buồn lắm đó!

Nàng nói đến chữ "sẽ buồn lắm đó" liền hơi đỏ mặt, khẽ đằng hắng một tiếng.

Mạnh Hoa nghe câu ấy mừng như hoa nở vì rõ ràng đây là lời ước hẹn với chàng, chàng ân cần nhắc đi nhắc lại:

- Y muội, nàng thật là người tốt, thật là người tốt.

Kim Bích Y khẽ "hừ" một tiếng:

- Trương đại hiệp và sư phụ đại ca trở về kìa.

Ngoài cửa có tiếng đờng hắng rồi tiếng Trương Khoái Hoạt cười hi hi:

- Hai tiểu tử tâm tình xong chưa. Mạnh lão đệ, hãy xem ai đến thăm ngươi đây!

Cửa mở ra, ba người cùng vào một lúc, Ân Cừ Thế và Trương Khoái Hoạt đi hai bên dìu Mạnh Nguyên Siêu đến bên giường chàng.

Cha con gặp nhau tuy trong cảnh hai người đều bị thương tổn nhưng vẫn không kém vui mừng, trong ấy có phần bi thương đến nỗi không ai thốt lên lời.

Ân Cừ Thế trách yêu:

- Hoa nhi, sao chưa gọi "gia gia" đi?

Mạnh Hoa mắt rơm rớm lệ, Kim Bích Y đỡ chàng ngồi dậy cười bảo:

- Hôm nay phụ tử đoàn viên vui vẻ lên chứ sao đại ca khóc?

Mạnh Nguyên Siêu ngồi xuống cạnh chàng:

- Hoa nhi, ta đối với con có điều không phải...

Chàng nức giọng:

- Cha, hài nhi bất hiếu không biết tại sao có thân thế này, cơ hồ phạm một tội nặng tày trời làm thương tổn đến gia gia...

Ân Cừ Thế nói:

- Đó không phải là lỗi của con. Có lỗi chẳng là do ta không sớm nói cho con biết rõ.

Mạnh Nguyên Siêu nuốt lệ cười xòa:

- Con đã thương ta, ta cực kỳ vui sướng!

Mạnh Hoa chưa hiểu ý rất kinh ngạc vì câu nói ấy, Mạnh Nguyên Siêu nói tiếp:

- Mạnh gia đạo pháp, thế là từ nay có truyền nhân rồi ta không vui sao được? Hoa nhi, ta không ngờ con học được đạo pháp mau lẹ như vậy. Chỉ vài năm nữa là con có thể vượt qua cả ta nữa!

Chàng sức hiểu ý thân phụ, đáp:

- Đều là nhờ công lao của sư phụ con.

Ân Cừ Thế nói:

- Mạnh đại ca, ta phải nói thật xin đại ca tha thứ cho, đó là do ta có ý giận đại ca đánh bại ta năm xưa nên ta quyết dạy đồ đệ ta thật giỏi để báo thù đấy!

Mạnh Nguyên Siêu vui vẻ:

- Đa tạ huynh đài đã cho ta một đứa con như thế!

Ân Cừ Thế cũng cười:

- Đa tạ đại ca cho ta một đồ đệ như thế!

Mạnh Nguyên Siêu quay lại chàng:

- Hoa nhi, ta có một việc vẫn chưa tường.

- Xin gia gia cứ dạy.

- Đạo pháp của con tuy chưa đến chỗ tuyệt xảo nhưng xem ra có nhiều chiêu biến hóa rất tinh diệu còn hơn cả nguyên gốc nữa, ấy là do con tự sáng tạo ra hay sao?

- Còn khi con ở Thạch Lâm tình cờ phát hiện được di bảo bí kíp Vô Danh Kiếm Pháp của Trương Đan Phong đại hiệp nên trong lúc bất tri bất giác thường đem kiếm pháp biến thành đao pháp.

Mạnh Nguyên Siêu càng vui vẻ:

- Hoa nhi, không thể ngờ con gặp đại duyên kỳ ngộ như thế, thật là do lòng trời xếp đặt vậy!

Ân Cừ Thế lo sợ Mạnh Nguyên Siêu quá hưng phấn sẽ làm tổn hại đến sức khỏe vội nói:

- Mạnh đại ca, hôm nay phụ tử tương phùng, ngày vui sẽ còn dài, đại ca nên về nghỉ ngơi.

Nhờ gặp toàn những chuyện vui vẻ nên sức khỏe của Mạnh Hoa rất mau hồi phục. Chưa đầy nửa tháng sau, trừ công lực chưa hoàn toàn bằng trước còn cử động đi đứng đã như thường. Riêng Mạnh Nguyên Siêu cũng đã thuyên giảm nhiều tuy vì tuổi già sức yếu không mau lẹ bằng chàng.

Ân Cừ Thế thấy chàng ngày càng khỏe mạnh, một ngày nọ bèn nói với chàng:

- Hiện nay tam sư phụ của con đang bị bọn Không Động phải truy tìm rất gắt, ta không thể ở lại đây lâu được. Từ sau sự biến ở Thạch Lâm tam sư phụ lúc nào cũng nhớ tưởng đến con, dặn ta về đem tình hình hôm nay báo lại cho người an tâm.

Chàng buồn bã:

- Nhị vị sư phụ đối với con ân nặng bằng non, đệ tử không biết lấy gì báo đáp. Đệ tử muốn cùng gia gia đến vấn an tam sư phụ, tiếc rằng hiện nay phải đợi cho gia gia hoàn toàn khỏe mạnh đã.

- Chúng ta chỉ mong muốn cho con thành tài nên người chứ có cần gì báo đáp? Nay con đã đạt đến chỗ quá sức mong ước của chúng ta còn gì báo đáp nữa? Con khỏi cần nghĩ đến ta và tam sư phụ. Cứ yên tâm đợi cha con khỏe mạnh, chắc người còn cần đến con hơn chúng ta nữa.

Hai hôm sau Ân Cừ Thế từ biệt lên đường hôm sau nữa Trương Khoái Hoạt cũng ra đi vì nhiệm vụ do nghĩa quân giao phó.

Ngày qua ngày nhanh như chớp mắt, chưa chi đã thêm nửa tháng nữa Mạnh Hoa đã hoàn toàn bình phục có lẽ vì chàng đang tuổi tráng niên, sinh lực sung mãn và cũng nhờ có "lão nhân sâm" ngàn năm nên vết thương rất mau lành, công lực cũng khôi phục được đến bảy tám phần.

Ân Cừ Thế và Trương Khoái Hoạt đi rồi chỉ còn lại một mình Kim Bích Y ở lại hết sức giúp đỡ Mạnh Hoa và Mạnh Nguyên Siêu. Nàng lo lắng chu đáo không khác gì con cái trong nhà khiến Mạnh Nguyên Siêu nảy ra ý nghĩ muốn chàng kết hợp với Bích Y mà không biết rằng nàng đã được Giang Hải Thiên dặn hỏi cho con trai của mình.

Một buổi sáng Mạnh Hoa theo thường lệ sang phòng thăm tình trạng sức khỏe của cha. Sợ cha chưa thức dậy, chàng đi thật nhẹ bước, đến trước cửa phòng Mạnh Nguyên Siêu, chàng nghe có tiếng cha than thở:

- Rất hận vì ta sức khỏe chưa khôi phục hẳn, Trương Khoái Hoạt lại không có ở đây, ta biết phải làm sao bây giờ?

Chàng đẩy cửa bước vào hỏi liền:

- Cha có gì mà buồn bã đến vậy?

Mạnh Nguyên Siêu đáp:

- Ta vốn phụng mệnh thủ lĩnh Lãnh Thiết Tiêu có chút việc liên quan đến nghĩa quân phải đến ngay Lạp Tát, không ngờ phải ở lại đây cả tháng trời rồi, chỉ sợ làm lỡ việc lớn thì ân hận suốt đời.

Chàng hỏi:

- Có phải Lãnh Thiết Tiêu nhờ cha đến Lạp Tát thuyết phục đức Đạt La Lạt Ma đừng đem quân đi đánh Thanh Hải của Bạch giáo pháp vương chăng?

- A! Con cũng biết việc này à?

- Khi con còn ở Sài Đạt Mộc có nghe qua hai vị lãnh nghĩa quân nói qua chuyện này, họ bảo nghĩa quân và Bạch giáo pháp vương đã hội thể liên kết với nhau chống lại triều đình nhà Thanh, nay chắc Thanh đình âm mưu dụ dỗ đức Đạt La Lạt Ma đem quân đánh Bạch giáo pháp vương để phá vỡ thể liên kết của nghĩa quân chứ gì? Bạch giáo tan thì đương nhiên nghĩa quân cũng tan, Thanh đình đúng là tính kế "tọa hưởng kỳ thành" đó.

Mạnh Nguyên Siêu thở dài:

- Đúng vậy, Thanh đình đã liên tiếp phái người đến Lạp Tát, ta sợ Đạt La Lạt Ma bị áp lực vừa uy hiếp vừa dụ dỗ sẽ nghe theo mưu của nhà Thanh mà ta lại chôn chân ở đây thì sao chịu được?

Mạnh Hoa hỏi lại:

- Không lẽ chỉ mình cha mới làm được việc này?

- Ấy là vì ta có một người bạn hiện là thủ hộ của Đạt La Lạt Ma tên gọi Lộng Tán pháp sư trước đây mười năm có nhờ ta cứu mạng. Hiện nay Đạt La Lạt Ma còn quá nhỏ quyền bính đều ở trong tay Lộng Tán pháp sư. Lãnh đại ca sai ta đi là vì biết ta có ân lớn với pháp sư, không lẽ pháp sư lại cự tuyệt ta sao?

Vừa lúc ấy Kim Bích Y vào phòng, nghe Mạnh Nguyên Siêu nói thế, nàng góp ý:

- Mạnh bá bá, tuy đây là việc lớn nhưng diệt nữ nhi bá bá vẫn có thể nhờ người khác đi thay được, chỉ cần bá bá viết một bức thư tay nhờ người đó trao cho Lộng Tán pháp sư, không lẽ pháp sư lại không tin bá bá hay sao?

- Ta chưa nghĩ đến chuyện này... ờ... mà ai có thể thay cho ta được?

Nàng đáp:

- Nếu bá bá không sợ diệt nữ nhi non dạ, diệt nữ xin vui lòng đi thay thế cho bá bá. Mạnh đại ca bệnh trạng cũng đã gần khỏi có thể ở lại giúp đỡ bá bá được rồi.

Mạnh Nguyên Siêu ngần ngại:

- Điệt nữ, ta e rằng điệt nữ là phận gái khó có thể...

Mạnh Hoa cướp lời:

- Gia gia! Xin để cho con đi cho!

Mạnh Nguyên Siêu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tiếc rằng con bệnh vừa hơi khỏi, tình hình ở Lạp Tát lại chưa quen thuộc, kinh nghiệm giang hồ lại chưa có, làm công việc này ta e nhiều nguy hiểm lắm!

Mạnh Hoa quả quyết:

- Gia gia, bệnh của con đã khỏi hẳn, gia gia không tin con thử cho xem!

Chàng móc ra một đồng tiền kẹp vào hai ngón tay rồi dùng công lực bóp mạnh, đồng tiền đã vỡ vụn.

Mạnh Nguyên Siêu vẫn lo lắng:

- Việc này quan trọng lắm ta xem một mình con khó lòng thu xếp cho ổn thỏa.

Chàng quả quyết:

- Hải nhi tự biết mình tuổi trẻ kiến thức ít, khó đảm đương trọng trách, nhưng nay không còn ai nữa cả, gia gia lại không thể đi được. Hải nhi không giúp gì được gia gia thì còn làm người được ư?

Nhìn nét mặt cha thấy vẫn lộ vẻ chưa quyết, chàng nài tiếp:

- Vì đại sự của nghĩa quân, gia gia đã không sợ vào hang cọp, chẳng lẽ hải nhi lại sợ nguy hiểm sao?

Mạnh Nguyên Siêu thay đổi nét mặt, vui vẻ:

- Tốt lắm, con thật không thẹn là con ta, ta không cho con đi thì té ra là có tư tâm sao?

Chàng vui mừng:

- Vậy con sẽ lên đường ngay ngày hôm sau. Kim Bích Y, xin nhờ tiểu muội chịu khó giúp đỡ cho gia gia ta ở nhà nhé.

Kim Bích Y đáp:

- Đại ca cứ yên tâm, tiểu muội sẽ lo cho Mạnh bá bá như lúc đại ca vẫn còn ở đây vậy, tiếc rằng tiểu muội cũng chỉ là một nữ nhân, không cùng đại ca lên đường được.

Mạnh Nguyên Siêu dặn dò:

- Con đi lần này phải rất cẩn thận vì đây là việc gấp, nhớ tìm đến người bạn thân của Trương đại thúc trong thành Lạp Tát là Cư Đình chủ nhân, y sẽ giúp con được nhiều việc lắm đấy!

- Cư Đình chủ nhân là ai?

- Là chủ nhân của ngôi nhà chúng ta đang tạm ở đây. Có một tín vật của Trương Khoái Hoát, con cứ đưa cho Cư Đình chủ nhân khi gặp y, y sẽ hiểu liền.

- o O o -